

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-709-60(4)/16/AnŁ

Warszawa, 16 września 2016 r.

DECYZJA DIH-1/82/2016

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23, z późn. zm.), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1059, z późn. zm.), art. 40a ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2015 r. poz. 678, z późn. zm.), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy Aspen Res Sp. z o.o. z siedzibą w Krakowie od decyzji Dolnośląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej we Wrocławiu z dnia 19 lipca 2016 r. (nr akt sprawy: KBP-ŻG.8361.60.2016) w przedmiocie wymierzenia dwóch kar pieniężnych, tj.

- I. kary pieniężnej w wysokości 24 548,86 zł (słownie: dwadzieścia cztery tysiące pięćset czterdzieści osiem złotych 86/100), na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 4 ww. ustawy o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych, z tytułu wprowadzenia do obrotu trzech partii artykułów rolno-spożywczych o łącznej wartości 199,51 zł zafalszowanych;
- II. kary pieniężnej w wysokości 500 zł (słownie: pięćset złotych 00/100), na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ww. ustawy o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych, z tytułu wprowadzenia do obrotu jednej partii artykułu rolno-spożywczego o łącznej wartości 55,04 zł nieodpowiadającego jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej.

utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

UZASADNIENIE

W dniach od 20 do 29 kwietnia 2016 r. inspektorzy reprezentujący Dolnośląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej we Wrocławiu, zwanego dalej „Dolnośląskim WIIH”, przeprowadzili kontrolę działalności przedsiębiorcy Aspen Res Sp. z o.o. z siedzibą w Krakowie, zwanego dalej również „stroną”, w zakresie prawidłowości świadczenia usług cateringowych w kuchni na terenie fabryki ZETKAMA przy ul. 3-go Maja 12 w Ścinawce Średniej.

W toku kontroli ustalono, że w kontrolowanej placówce w ramach cateringu przygotowywane są całodzienne posiłki dla pacjentów szpitala przy ul. Okrzei 49 w Bystrzycy Kłodzkiej należącego do Bystrzyckiego Centrum Zdrowia Sp. z o.o., zwanego dalej „szpitalem”.

Kierowniczka kuchni w kontrolowanej placówce, zwana dalej „kierowniczką kuchni”, okazała inspektorom jadłospis dekadowy za okres od 11 do 20 kwietnia 2016 r., jadłospis dekadowy za okres od 21 do 30 kwietnia 2016 r. oraz szczegółowe receptury posiłków planowanych do przygotowania w dniu 20 i 21 kwietnia 2016 r. W ww. jadłospisach dekadowych podane były nazwy i gramatury posiłków na pierwsze i drugie śniadanie, obiad, podwieczorek oraz kolację, z podziałem na posiłki dla pacjentów z dietą podstawową, dietą łatwostrawną i dietą cukrzycową oraz posiłki na oddział dziecięcy. Kierowniczka kuchni wyjaśniła, że jadłospisy dekadowe i receptury potraw otrzymuje mailem z centrali spółki Aspen Res, następnie jadłospisy dekadowe przekazuje do szpitala, a receptury posiłków sporządzane są wyłącznie na potrzeby własne kuchni.

Porównując informacje zawarte w jadłospisie oraz w recepturze ustalono, że w jadłospisie na kolację 20 kwietnia 2016 r., dla wszystkich diet oraz na oddział dziecięcy, zadeklarowano „masło”, podczas gdy w recepturze, dla wszystkich diet oraz na oddział dziecięcy, przewidziano do wydania produkt o nazwie „Marg. Delma”. Ustalono, że na stanie kuchni nie było ani masła ani „margaryny Delma”. Znajdował się natomiast:

- artykuł rolno-spożywczy o nazwie „tłuszcz roślinny do smarowania 20% Marcysia” w ilości 20 opakowań jednostkowych á 1 kg, zakupiony w ATS TRADE Tomasz Syper, Hurtownia Mięsa i Wędlin, Kamieniec 8, 57-300 Kłodzko, figurujący na fakturze VAT nr 002835/2016 z dnia 1 kwietnia 2016 r. jako „margaryna MARCYSIA 1 kg”,
- artykuł rolno-spożywczy o nazwie „masło śmietankowe o zawartości trzech czwartych tłuszczu”, w ilości 19 opakowań jednostkowych á 200 g, zakupiony w ATS TRADE Tomasz Syper, Hurtownia Mięsa i Wędlin., Kamieniec 8, 57-300 Kłodzko, figurujący na fakturze VAT nr 002835/2016 z dnia 1 kwietnia 2016 r. jako „masło śmietankowe 200 g”.

Kierowniczka kuchni wyjaśniła, że dla pacjentów z dietą podstawową, łatwostrawną i cukrzycową, zamiast deklarowanego w jadłospisie masła, wydawany jest „tłuszcz roślinny do smarowania Marcysia”, a dla pacjentów leczonych na oddziale dziecięcym, pomimo receptury, wydawane jest „masło śmietankowe”. Kierowniczka wyjaśniła, że w okresie ostatniej dekady, tj. od 11 do 20 kwietnia, zamiast deklarowanego w jadłospisie masła, wydała dla pacjentów z dietą podstawową, łatwostrawną i cukrzycową łącznie 1541 porcji á 15 g ww. „tłuszczu roślinnego do smarowania Marcysia” o łącznej wartości 77,05 zł. Ponadto kierowniczka kuchni wyjaśniła, że „nie wie dlaczego w jadłospisie dekadowym figuruje masło, zamiast wydawanej faktycznie dla pacjentów z dietą podstawową, łatwostrawną i cukrzycową margaryny” i że „jest to jakiś błąd ze strony centrali Spółki Aspen Res”.

W wyniku dalszej oceny rzetelności oznakowania posiłków ustalono, że w okazanych jadłospisach dekadowych na okres od 11 do 20 kwietnia 2016 r. i na okres od 21 do 30 kwietnia 2016 r. deklarowano „ser żółty” i „ser topiony”. Kierowniczka kuchni nie przedstawiła

jakiegokolwiek dowodu zakupu sera żółtego i sera topionego. Na stanie kuchni nie było ww. artykułów. Znajdował się natomiast:

- artykuł rolno-spożywczy o nazwie „produkt seropodobny Podhalański”, w ilości 7,534 kg, oznaczony nazwą producenta „OSM w Radomsku, ZPM w Nowym Targu, ul. Jana Pawła II 95, 34-400 Nowy Targ”, zakupiony w ATS TRADE Tomasz Syper, Hurtownia Mięsa i Wędlin, Kamieniec 8, 57-300 Kłodzko, figurujący na fakturach nr 002835/2016 z dnia 1 kwietnia 2016 r. i nr 003052/2016 z 12 kwietnia 2016 r. jako „podhalański blok hej!”;
- artykuł rolno-spożywczy o nazwie „produkt seropodobny topiony kremowy Hollander”, w ilości 52 opakowań jednostkowych á 100 g, oznaczony nazwą producenta „LACTIMA Sp. z o.o., ul. Kaszubska 6, 14-300 Morąg”, zakupiony w ATS TRADE Tomasz Syper, Hurtownia Mięsa i Wędlin., Kamieniec 8, 57-300 Kłodzko, figurujący na fakturze nr 002835/2016 z dnia 1 kwietnia 2016 r. jako „ser top. kostka lactima 100 g”.

Kierowniczka kuchni wyjaśniła, że w okresie ostatniej dekady, tj. od 11 do 20 kwietnia 2016 r., zamiast deklarowanego w jadłospisie dekadowym sera żółtego wydała w dniu 15 kwietnia 2016 r. 91 porcji á 20 g „produktu seropodobnego Podhalański” o łącznej wartości 22,75 zł, a zamiast deklarowanego w jadłospisie serka topionego wydała łącznie 169 porcji á 50 g „produktu seropodobnego topionego kremowego Hollander” o łącznej wartości 99,71 zł.

Ponadto w toku kontroli ustalono, że w przekazywanych do szpitala jadłospisach dekadowych nie było informacji o składnikach alergicznych występujących w posiłkach. Informacje te znajdowały się wyłącznie w ww. recepturach sporządzanych na wewnętrzne potrzeby kuchni.

Porównano informacje o alergenach podane w recepturze posiłków wydanych w dniu 20 kwietnia 2016 r. na obiad (zupa wiejska, makaron z sosem bolońskim, surówka z marchwi, kompot), podwieczorek dla pacjentów z dietą cukrzycową (kanapka z wędliną) i kolację (galareta wieprzowa, masło, chleb, herbata), z etykietami dołączonymi przez producentów do surowców wykorzystywanych do produkcji dań i produktu gotowego (galaretka wieprzowa) stwierdzając, że w wydanym pacjentom na kolację artykule rolno-spożywczym o nazwie „galaretka wieprzowa”, wyprodukowanym przez firmę KABANOS Sp. J. z siedzibą w Jabłonce, obecne były składniki alergenne, których nie wymieniono w recepturze, tj. izolat białka sojowego, błonnik pszenny, ekstrakty drożdżowe (laktoza), ekstrakty i aromaty przypraw (laktoza), hydrolizat białka sojowego. Dolnośląski WIIH stwierdził, że powyższe naruszało przepisy art. 8 ust. 6 w związku z art. 44 ust. 1 lit. a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylenia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektywy Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz. U. UE L 304 z 22.11.2011 r., s. 18, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem 1169/2011”.

Przebieg kontroli udokumentowano w protokole kontroli z dnia 29 kwietnia 2016 r., nr akt KBP-ŻG.8361.60.2016 wraz z załącznikami.

Pismem z 27 czerwca 2016 r. Dolnośląski WIIH poinformował przedsiębiorcę Aspen Res Sp. z o.o. z siedzibą w Krakowie o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kar pieniężnych określonych w art. 40a ust. 1 pkt 4 i 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2015 r. poz. 678, z późn. zm.), zwanej dalej: „*ustawą o jakości handlowej*”, z tytułu wprowadzenia do obrotu trzech partii artykułów rolno-spożywczych zafałszowanych w rozumieniu art. 3 pkt 10 lit. b tej ustawy, z uwagi na podanie w oznakowaniu (tj. w jadalospisie dekadowym) niezgodnych z prawdą nazw „masło”, „ser żółty” i „ser topiony” i wprowadzenie konsumentów w błąd, wbrew zakazowi ustalonemu w art. 7 ust. 1 lit. a rozporządzenia 1169/2011 oraz z tytułu wprowadzenia do obrotu jednej partii galaretki wieprzowej nieodpowiadającej jakości handlowej określonej w przepisach art. 8 ust. 6 w związku z art. 44 ust. 1 lit. a rozporządzenia 1169/2011 – z uwagi na niepodanie w jadalospisach dekadowych i recepturach informacji o obecnych w niej alergenach. Strona została poinformowana o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w tym postępowaniu, z czego nie skorzystała.

W piśmie z 6 lipca 2016 r., na wezwanie Dolnośląskiego WIIH, strona przekazała informację o wysokości przychodów i obrotów w ostatnim roku rozliczeniowym.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją z dnia 19 lipca 2016 r. (nr akt: KBP-ŻG.8361.60.2016), doręczoną stronie 27 lipca 2016 r., Dolnośląski WIIH wymierzył przedsiębiorcy Aspen Res Sp. z o.o. z siedzibą w Krakowie:

- I. karę pieniężną w wysokości 24 548,86 zł (słownie: dwadzieścia cztery tysiące pięćset czterdzieści osiem złotych 86/100), na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej, z tytułu wprowadzenia do obrotu trzech partii artykułów rolno-spożywczych o łącznej wartości 199,51 zł zafałszowanych;
- II. karę pieniężną w wysokości 500 zł (słownie: pięćset złotych 00/100), na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, z tytułu wprowadzenia do obrotu jednej partii artykułu rolno-spożywczego o łącznej wartości 55,04 zł nieodpowiadającego jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej.

Pismem z 4 sierpnia 2016 r., strona złożyła odwołanie do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „*Prezesem UOKiK*”, wnosząc o:

- uchylenie decyzji organu pierwszej instancji,
- umorzenie postępowania w oparciu o regulację odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej przewidzianej w art. 40a ust. 5c ustawy o jakości handlowej, względnie orzeczenie co do istoty sprawy, tj. w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej w wymiarze 1 000 zł na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 4 ww. ustawy, ewentualnie – przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania organowi pierwszej instancji,
- rozpoznanie odwołania po przeprowadzeniu rozprawy.

W uzasadnieniu do odwołania strona wskazała, że nie kwestionuje ustaleń faktycznych dokonanych przez organ pierwszej instancji, a jedynie fakt wymierzenia kary pieniężnej oraz jej wysokość (pkt 1 odwołania).

Zdaniem strony, Dolnośląski WIIH po stwierdzeniu naruszenia powinien pouczyć o tym fakcie stronę, a następnie odstąpić od wymierzenia kary pieniężnej opierając się na regulacji art. 40a ust. 5c ustawy o jakości handlowej (pkt 2 odwołania). Strona podniosła, że realizując fundamentalne wartości określone w art. 6, art. 8, art. 11 i art. 13 Kpa, organ pierwszej instancji osiągnąłby cele ustawy o jakości handlowej bez konieczności sięgania po instrument kary pieniężnej (pkt 3 i 8 odwołania).

Odnosząc się do przypisanego jej czynu wprowadzenia do obrotu zafałszowanego artykułu rolno-spożywczego (pkt 4, 5, 6 odwołania), strona podniosła, że jej pracownicy nie mieli zamiaru wprowadzać nikogo w błąd i nie wiedzieli, że posłużenie się określeniem np. „ser żółty” zamiast „produkt seropodobny” może nieść za sobą tak poważne konsekwencje, a w związku z tym, zdaniem strony, nie zostało dokonane zafałszowanie w rozumieniu art. 3 pkt 10 ustawy o jakości handlowej. Strona zwróciła uwagę, że umowa ze szpitalem nie wykluczała stosowania produktów seropodobnych. Ponadto, strona nie zgodziła się z organem pierwszej instancji, że pacjenci szpitala mogli zostać wprowadzeni w błąd w niniejszej sprawie, skoro nie mieli w ogóle możliwości wyboru posiłków.

W odwołaniu strona wskazała również na okoliczność, że nie była karana w przeszłości, zaś fakty, które stały się przyczyną nałożenia kary to przykład tzw. wypadku przy pracy (pkt 7 odwołania) oraz na to, że uchybienia dotyczyły obiektu, który z powodu wymierzonej kary pieniężnej może zostać zamknięty (pkt 9 odwołania).

Ponadto strona odwołująca się przedstawiła wykonane we własnym zakresie zestawienie kar pieniężnych wymierzonych na podstawie art. 40a ustawy o jakości handlowej przez Dolnośląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej we Wrocławiu, wywodząc z tego przykładu, że wymierzona jej kara pieniężna była zbyt wysoka (pkt 10 odwołania).

Pismem z 23 sierpnia 2016 r., Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę Aspen Res Sp. z o.o. z siedzibą w Krakowie, że przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje na podstawie art. 10 Kpa prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona nie skorzystała z tych praw.

Postanowieniem z 13 września 2016 r. Prezes UOKiK odmówił wyznaczenia rozprawy, o której przeprowadzenie strona wniosła w ww. odwołaniu.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. U. L UE 31 z

01.02.2002, s. 1 z późn. zm.), zwanego dalej „*rozporządzeniem 178/2002*”, podmioty działające na rynku spożywczym i pasz zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów.

Rozporządzenie 1169/2011 w art. 8 doprecyzowało zasady odpowiedzialności podmiotów za informację o żywności. Podmiotem działającym na rynku spożywczym odpowiedzialnym za informację na temat żywności jest podmiot, pod którego nazwą lub firmą jest wprowadzany na rynek dany środek spożywczy lub – jeżeli ten podmiot nie prowadzi działalności w Unii – importer danego środka na rynek Unii (art. 8 ust. 1 tego rozporządzenia). Podmiot odpowiedzialny za informację na temat żywności zapewnia obecność i rzetelność informacji zgodnie z mającym zastosowanie prawem dotyczącym informacji na temat żywności oraz z wymogami odpowiednich przepisów krajowych (art. 8 ust. 2 rozporządzenia). Podmioty działające na rynku spożywczym w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą nie mogą modyfikować informacji towarzyszących środkowi spożywczemu, jeżeli taka modyfikacja wprowadzałaby w błąd konsumenta finalnego lub w inny sposób zmniejszała poziom ochrony konsumentów i możliwości dokonywania świadomego wyboru przez konsumenta finalnego. Podmioty działające na rynku spożywczym są odpowiedzialne za wszelkie zmiany, których dokonują w informacjach na temat żywności towarzyszących środkowi spożywczemu (art. 8 ust. 4 ww. rozporządzenia). Ponadto, podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą przekazywanie informacji na temat żywności nieopakowanej przeznaczonej do dostarczenia do konsumenta finalnego lub do zakładów żywienia zbiorowego podmiotowi działającemu na rynku spożywczym otrzymującemu żywność, aby umożliwić, tam gdzie jest to wymagane, przekazywanie konsumentom finalnym obowiązkowych informacji na temat żywności (art. 8 ust. 6 tamże).

Rozporządzenie 1169/2011, jak wynika z jego art. 1 ust. 3, ma zastosowanie do podmiotów działających na rynku spożywczym na wszystkich etapach łańcucha żywnościowego, na których ich działania dotyczą przekazywania konsumentom informacji na temat żywności. Ma ono zastosowanie do wszelkich środków spożywczych przeznaczonych dla konsumenta finalnego, w tym do środków spożywczych dostarczanych przez zakłady żywienia zbiorowego i do środków spożywczych przeznaczonych do dostarczenia do zakładów żywienia zbiorowego. Definicja „zakładu żywienia zbiorowego” została ustalona w art. 2 ust. 2 lit. d ww. rozporządzenia i pojęcie to oznacza wszelkie zakłady (...), takie jak restauracje, stołówki, szkoły, szpitale i przedsiębiorstwa świadczące usługi gastronomiczne, w których w ramach prowadzenia działalności gospodarczej przygotowuje się żywność gotową do spożycia przez konsumenta finalnego. „Konsumentem finalnym”, w myśl przepisów art. 2 ust. 1 lit. a rozporządzenia 1169/2011 w związku z art. 3 pkt 18 rozporządzenia 178/2002 jest ostateczny konsument środka spożywczego, który nie wykorzystuje żywności w ramach działalności przedsiębiorstwa spożywczego.

Jak wskazuje art. 6 rozporządzenia 1169/2011, każdemu środkowi spożywcemu przeznaczonemu do dostarczenia konsumentowi finalnemu lub do zakładów żywienia zbiorowego muszą towarzyszyć informacje na temat żywności zgodnie z tym rozporządzeniem.

W myśl art. 17 ust. 1 rozporządzenia 1169/2011, nazwa środka spożywczego jest to nazwa przewidziana w przepisach (tj. w przepisach unijnych, a przy ich braku – w przepisach krajowych, stosownie do art. 2 ust. 2 lit. n). Wymagania jakościowe dla serów i masła zostały określone w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiającym wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylającym rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 (Dz. U. UE L 347 z 20.12.2013 s. 671, z późn. zm.), zwanym dalej „rozporządzeniem 1308/2013”, w szczególności w pkt 2, 5 i 6 części III załącznika VII, a w przypadku masła także w pkt 1 części VII do załącznika VII i w dodatku II do tego załącznika. Nazwa „ser” oraz „masło” zostały zarezerwowane w tych przepisach wyłącznie dla przetworów mlecznych, uzyskanych wyłącznie z mleka, do których nie dodano żadnych substancji w celu zastąpienia jakichkolwiek naturalnych składników mleka.

Rozporządzenie 178/2002 w art. 8 ust. 1 wskazuje, że prawo żywnościowe ma na celu [...] zapobieganie oszukańczym lub podstępным praktykom, fałszowaniu żywności oraz wszelkim innym praktykom mogącym wprowadzać konsumenta w błąd. W szczególności, zgodnie z art. 16 tego rozporządzenia, etykietowanie, reklama i prezentacja żywności nie może wprowadzać konsumentów w błąd. Zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. a rozporządzenia 1169/2011, informacje na temat żywności nie mogą wprowadzać w błąd, w szczególności co do właściwości środka spożywczego, a w szczególności co do jego charakteru, tożsamości, właściwości, składu, ilości, trwałości, kraju lub miejsca pochodzenia, metod wytwarzania lub produkcji.

Zgodnie z art. 44 ust. 1 lit. a rozporządzenia 1169/2011, w przypadku oferowania środków spożywczych do sprzedaży konsumentom finalnym lub zakładom żywienia zbiorowego bez opakowania lub w przypadku pakowania środków spożywczych w pomieszczeniu sprzedaży na życzenie konsumenta lub ich pakowania do bezpośredniej sprzedaży obowiązkowe jest przekazywanie danych szczegółowych określonych w art. 9 ust. 1 lit. c, tj. informacji o wszelkich składnikach lub substancjach pomocniczych w przetwórstwie wymienionych w załączniku II lub uzyskanych z substancji lub produktów wymienionych w załączniku II, powodujących alergie lub reakcje nietolerancji, użytych przy wytworzeniu lub przygotowaniu żywności i nadal obecnych w produkcie gotowym, nawet jeżeli ich forma uległa zmianie.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o jakości handlowej, wprowadzane do obrotu artykuły rolno-spożywcze powinny spełniać wymagania w zakresie jakości handlowej, jeżeli w przepisach o jakości handlowej zostały określone takie wymagania oraz dodatkowe wymagania dotyczące tych artykułów, jeżeli ich spełnienie zostało zadeklarowane przez producenta. Definicja jakości handlowej zawarta w art. 3 pkt 5 ustawy o jakości handlowej obejmuje cechy artykułu rolno-spożywczego w zakresie technologii produkcji, wielkości lub

masy oraz wymagania wynikające ze sposobu produkcji, opakowania, prezentacji i oznakowania artykułów rolno-spożywczych, nieobjęte wymaganiami sanitarnymi, weterynaryjnymi lub fitosanitarnymi.

Artykuł rolno-spożywczy zafałszowany, jak wynika z art. 3 pkt 10 lit. b ustawy o jakości handlowej, oznacza produkt, którego skład jest niezgodny z przepisami dotyczącymi jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych, albo produkt, w którym zostały wprowadzone zmiany, w tym zmiany dotyczące oznakowania, mające na celu ukrycie jego rzeczywistego składu lub innych właściwości, jeżeli niezgodności te lub zmiany w istotny sposób naruszają interesy konsumentów finalnych, w szczególności jeżeli w oznakowaniu podano nazwę niezgodną z przepisami dotyczącymi jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych albo niezgodną z prawdą.

Stosownie do treści art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze nieodpowiadające jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej lub deklarowanej przez producenta w oznakowaniu tych artykułów, podlega karze pieniężnej w wysokości do pięciokrotnej wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie tych artykułów rolno-spożywczych do obrotu, nie niższej jednak niż 500 zł.

W myśl art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej, każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze zafałszowane, podlega karze pieniężnej w wysokości nie wyższej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, nie niższej jednak niż 1.000 zł.

Ustalając wysokość ww. kar pieniężnych, zgodnie z art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej uwzględnia: stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów oraz przychodu, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych.

W przypadku niskiego stopnia szkodliwości czynu, niewielkiego zakresu naruszenia lub braku stwierdzenia istotnych uchybień w dotychczasowej działalności podmiotu można odstąpić od wymierzenia ww. kary pieniężnej (por. art. 40a ust. 5c ustawy o jakości handlowej).

W niniejszej sprawie, w wyniku kontroli działalności przedsiębiorcy Aspen Res Sp. z o.o. z siedzibą w Krakowie, Dolnośląski WIIH ustalił, że w okresie od 11 do 20 kwietnia 2016 r. ww. podmiot przekazał dla pacjentów szpitala w ramach świadczenia usługi cateringowej trzy partie zafałszowanych produktów, tj. 1541 porcji zafałszowanego masła – był to tłuszcz roślinny do smarowania, 169 porcji zafałszowanego sera topionego i 91 porcji zafałszowanego sera żółtego – były to wyroby seropodobne. Powyższe było niezgodne z deklaracją (jadłospisem dekadowym) przekazaną szpitalowi i naruszało przepisy zawarte w art. 7 ust. 1 lit. a rozporządzenia 1169/2011. W związku z powyższym Dolnośląski WIIH uznał, że ww. produkty były zafałszowane w rozumieniu definicji w art. 3 pkt 10 lit. b ustawy o jakości handlowej. Z tytułu wprowadzenia do obrotu artykułów rolno-spożywczych zafałszowanych,

na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej, organ pierwszej instancji wymierzył ww. przedsiębiorcy karę pieniężną w kwocie 24 548,86 zł (punkt pierwszy decyzji organu pierwszej instancji).

Ponadto, w toku ww. kontroli Dolnośląski WIIH ustalił, że przedsiębiorca Aspen Res Sp. z o.o. z siedzibą w Krakowie nie przekazał szpitalowi w jadłospisach dekadowych informacji przeznaczonych dla konsumentów o składnikach alergicznych obecnych w posiłkach, a informacje te ujmował jedynie w wewnętrznych recepturach posiłków. Organ ustalił, że galaretka wieprzowa wydana pacjentom na kolację 20 kwietnia 2016 r. zawierała składniki alergiczne, które nie zostały wymienione ani w jadłospisie dekadowym ani w recepturze wewnętrznej. Powyższe naruszało postanowienia przepisów określonych w art. 8 ust. 6 oraz art. 44 ust. 1 lit. a rozporządzenia 1169/2011. Z tytułu wprowadzenia do obrotu artykułu rolno-spożywczego nieodpowiadającego jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej, organ pierwszej instancji wymierzył ww. przedsiębiorcy, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną w kwocie 500 zł (punkt drugi decyzji organu pierwszej instancji).

W odwołaniu strona złożyła wniosek o rozpoznanie odwołania po przeprowadzeniu rozprawy, przy czym wniosek ten nie zawierał uzasadnienia. W ocenie organu drugiej instancji, zgromadzony materiał dowodowy stanowił wystarczającą podstawę dla wydania rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie i nie zaistniała żadna z przesłanek do przeprowadzenia rozprawy wymienionych w art. 89 Kpa. W związku z tym wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie, o czym strona została zawiadomiona w drodze postanowienia Prezesa UOKiK z 13 września 2016 r.

W odwołaniu strona nie zakwestionowała ustaleń faktycznych poczynionych przez organ w toku postępowania. Podważyła natomiast zasadność nałożenia kary, a w dalszej kolejności jej wysokość.

Zdaniem strony, Dolnośląski WIIH po stwierdzeniu naruszenia powinien pouczyć o tym fakcie stronę, a następnie odstąpić od wymierzenia kary pieniężnej opierając się na regulacji art. 40a ust. 5c ustawy o jakości handlowej (pkt 2 odwołania). Strona podniosła, że realizując fundamentalne wartości określone w art. 6, art. 8, art. 11 i art. 13 Kpa, organ pierwszej instancji osiągnąłby cele ustawy o jakości handlowej bez konieczności sięgania po instrument kary pieniężnej (pkt 3 i 8 odwołania).

Ustosunkowując się do ww. argumentów Prezes UOKiK wskazuje, że ustawa o jakości handlowej w art. 40a ust. 1 pkt 3 i 4 wprowadza mechanizm polegający na tym, że każdy, w stosunku do kogo zostanie ustalone, że wprowadził do obrotu (niezależnie czy świadomie czy nieświadomie) produkt nieodpowiadający jakości handlowej, w tym produkt zafałszowany w rozumieniu art. 3 pkt 10 ustawy o jakości handlowej, podlega karze pieniężnej. Odpowiedzialność określona w tych przepisach ma charakter obiektywny i automatyczny, a przesłanką jej przyjęcia jest tylko fakt wprowadzenia do obrotu. Odstąpienie od wymierzenia ww. kar pieniężnych możliwe jest jedynie na warunkach określonych w art. 40a ust. 5c ww. ustawy, tj. w sytuacji: niskiego stopnia szkodliwości czynu, niewielkiego zakresu naruszenia

lub braku stwierdzenia istotnych uchybień w dotychczasowej działalności podmiotu. Z treści tego przepisu wynika, że decyzja o odstąpieniu od zastosowania ww. sankcji zależy od uznania organu, tj. Dolnośląski WIIH mógł teoretycznie odstąpić od wymierzenia obu ww. kar pieniężnych, ale nie był do tego zobligowany, nawet w przypadku spełnienia wszystkich warunków wymienionych w art. 40a ust. 5c ustawy o jakości handlowej.

Zdaniem Prezesa UOKiK, w niniejszej sprawie nie zaistniały okoliczności uprawniające organ do odstąpienia od wymierzenia kar pieniężnych określonych w art. 40a ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy o jakości handlowej. W szczególności ustalony stan faktyczny nie dawał podstawy do uznania niskiego stopnia szkodliwości czynu polegającego na wprowadzeniu do obrotu trzech partii środków spożywczych zafałszowanych oraz jednej partii nieodpowiadającej jakości handlowej z uwagi na to że produkty te przeznaczone były dla pacjentów szpitala, tj. osób o szczególnych potrzebach żywieniowych. Zwłaszcza podawanie konsumentom – pacjentom szpitala, składników innych, tańszych, od deklarowanych niewątpliwie naruszało ich interesy i stało w rażącej sprzeczności z zasadami wprowadzenia do obrotu artykułów rolno-spożywczych. Należy zauważyć, że zafałszowane produkty stanowiły podstawowy element posiłku – tj. masło, ser żółty, ser topiony.

Nie została spełniona także przesłanka niewielkiego zakresu naruszenia z uwagi na ustalenie, że strona odwołująca się przekazała do szpitala 1541 porcji zafałszowanego masła, 169 porcji zafałszowanego sera topionego i 91 porcji zafałszowanego sera żółtego. Zakres naruszenia należało ocenić zatem jako znaczny, tak jak prawidłowo uczynił to organ pierwszej instancji w pierwszym punkcie decyzji.

W związku z powyższym Prezes UOKiK stwierdził, że organ pierwszej instancji nie mógł postąpić w sposób wskazany w odwołaniu, tj. poprzestać na pouczeniu strony bez zastosowania sankcji administracyjnej. Do wymierzenia stronie kar pieniężnych obowiązywały Dolnośląskiego WIIH przepisy art. 40a ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy o jakości handlowej.

Na uwzględnienie nie zasługują również argumenty prezentowane w odwołaniu mające na celu wykazanie, że zakwestionowane trzy ww. produkty, objęte decyzją Dolnośląskiego WIIH w punkcie pierwszym, nie były zafałszowane w rozumieniu art. 3 pkt 10 ustawy o jakości handlowej (pkt 4, 5, 6 odwołania). Zgodnie z definicją ustaloną w ww. przepisie, artykuł rolno-spożywczy produkt zafałszowany to produkt, którego skład jest niezgodny z przepisami dotyczącymi jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych albo produkt, w którym zostały wprowadzone zmiany, w tym zmiany dotyczące oznakowania, mające na celu ukrycie jego rzeczywistego składu lub innych właściwości, jeżeli niezgodności te lub zmiany w istotny sposób naruszają interesy konsumentów finalnych, w szczególności (lit. b) jeżeli w oznakowaniu podano nazwę niezgodną z przepisami dotyczącymi jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych albo niezgodną z prawdą. Powyższe okoliczności zaistniały w niniejszej sprawie, ponieważ produkty wprowadzone do obrotu jako „ser żółty” i „ser topiony” nie były produktami mlecznymi, ale produktami seropodobnymi, co naruszało przepisy rozporządzenia nr 1308/2013 zawarte w określone w części III pkt 2, 5, 6 załącznika VII. Nie ma znaczenia argument odwołania, że umowa Aspen Res Sp. z o.o. z

siedzibą w Krakowie ze szpitalem nie wykluczała stosowania produktów seropodobnych. Ww. przepisy prawa sprzeciwiają się nazywaniu produktu seropodobnego „serem” (żółtym lub topionym) i są nadrzędne nad umowami handlowymi. Również „masło” wprowadzone do obrotu przez stronę nie było produktem określonym w przepisach części III pkt 2, 5, 6 i części VII pkt 1 załącznika VII do rozporządzenia nr 1308/2013 oraz dodatku II do tego załącznika, czyli produktem o zawartości minimum 80 % tłuszczu mlecznego. Strona przygotowała dla pacjentów tłuszcz roślinny do smarowania o zawartości 20% tłuszczu i masło o zawartości trzech czwartych tłuszczu, tj. – jak wynika z definicji w dodatku II do załącznika VII rozporządzenia 1308/2013 – produkt zawierający 60-62% tłuszczu. W związku z powyższym, podmienne produkty nie tylko nie były „masłem”, ale także charakteryzowały się znacznie mniejszą zawartością tłuszczu.

W opinii organu drugiej instancji, nie mogą odnieść zamierzonego skutku wywody strony mające wskazywać na brak zamiaru po stronie pracowników odwołującego się wprowadzenia w błąd konsumentów i ich niewiedzę w zakresie prawidłowego oznakowania produktów. Organ w toku postępowania nie bada bowiem intencji, zamiaru czy stopnia umyślności po stronie podmiotu wprowadzającego do obrotu produkt zafałszowany, ponieważ nałożenie kary jest niezależne od tych okoliczności. Wbrew bowiem odmiennemu stanowisku strony, żaden z elementów definicji produktu zafałszowanego czy też regulacji art. 40a ust. 1 pkt 4 w związku z art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, nie wskazuje, aby dla przypisania wprowadzającemu do obrotu odpowiedzialności z tytułu naruszenia art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej potrzebne było wykazanie istnienia po jego stronie umyślności (co zdaje się sugerować strona w swoim odwołaniu). Prezes UOKiK stwierdził, że wysokość kary pieniężnej z tytułu wprowadzenia do obrotu zafałszowanego artykułu rolno-spożywczego nie zależy od zaistnienia winy po stronie karanego podmiotu (stopnia zawinienia), a jedynie od przesłanek wymienionych w art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, wśród których nie jest wymieniona przesłanka stopnia zawinienia.

Ponadto Prezes UOKiK stwierdził, że strona była sprzedawcą przygotowywanych we własnym zakresie posiłków. Co istotne, wszystkie trzy zafałszowane przez stronę produkty były oznakowane na opakowaniach właściwymi nazwami – czego dowodzi materiał dowodowy zgromadzony przez Dolnośląskiego WIIH. Strona, zgodnie z cytowanymi wyżej regulacjami art. 17 ust. 1 rozporządzenia 178/2002 i art. 8 ust. 1, 2, 4 rozporządzenia 1169/2011 (por. str. 4 niniejszej decyzji), była odpowiedzialna za zapewnienie zgodności przygotowywanych posiłków z przepisami prawa żywnościowego i nie mogła zmieniać informacji na temat żywności w sposób wprowadzający w błąd konsumenta finalnego. W tym kontekście wyjaśnienia strony, iż podmiana sera na wyrób seropodobny nastąpiła w wyniku nieumyślnego błędu personelu, czy „wypadku przy pracy”, nie zasługują na uwzględnienie, a wręcz świadczą na niekorzyść strony. Na stronie bowiem spoczywała odpowiedzialność za przeszkolenie personelu z zakresu prawidłowego nazewnictwa środków spożywczych, tak aby nazwy ser i wyrób seropodobny nie były ze sobą mylone i aby produkty seropodobne nie były podawane pacjentom szpitala jako sery. Prezes UOKiK stwierdził ponadto, że w przypadku

zafałszowanego „masła” materiał dowodowy w sprawie (oświadczenie kierowniczkki kuchni z 20 kwietnia 2016 r.) wskazuje, że zafałszowanie powstało na poziomie centrali przedsiębiorcy Aspen Res Sp. z o.o. z siedziba w Krakowie i trwało „od dłuższego czasu” (co najmniej od 11 kwietnia 2016 r.), zatem – w ocenie organu drugiej instancji – nie sposób uznać tego zafałszowania za „wypadek przy pracy”, jak ujmuje to strona w odwołaniu.

Niewątpliwie zatem produkty wprowadzane do obrotu przez stronę, określone w jadłospisie jako masło, ser żółty i ser topiony, a będący w rzeczywistości innymi produktami, stanowiły produkty zafałszowane w rozumieniu przedmiotowego przepisu.

Nie sposób przyznać racji stronie, że pacjenci szpitala nie mogli zostać wprowadzeni w błąd w niniejszej sprawie, skoro nie mają w ogóle możliwości wyboru posiłków. Prezes UOKiK podkreśla, że pacjenci są konsumentami finalnymi w rozumieniu przepisów prawa żywnościowego, tj. art. 2 ust. 1 lit. a rozporządzenia 1169/2011 w związku z art. 3 pkt 18 rozporządzenia 178/2002, i w związku z tym, tak jak wszyscy konsumenci finalni, są objęci ochroną przed oszustwami żywnościowymi wynikającą m.in. z art. 8 ust. 1 rozporządzenia 178/2002, art. 1 ust. 3, art. 6, art. 7 rozporządzenia 1169/2011 i art. 4 ust. 1 ustawy o jakości handlowej. Niewątpliwie postępowanie strony naruszało interesy pacjentów – konsumentów finalnych, ponieważ otrzymywali oni zafałszowane produkty, które były mniej wartościowymi surogatami masła i sera.

Organ drugiej instancji stwierdził następnie, że podniesiona w odwołaniu okoliczność, że strona nie była karana w przeszłości (pkt 7 odwołania), została już prawidłowo uwzględniona w decyzji organu pierwszej instancji (str. 5 i 7 tamże) w związku z przesłanką dotychczasowej działalności strony, zgodnie z art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej.

Kolejna wskazana przez stronę okoliczność, że uchybienia dotyczyły obiektu, który z powodu wymierzonej kary pieniężnej może zostać zamknięty (pkt 9 odwołania) również nie mogła, zdaniem Prezesa UOKiK, stanowić podstawy dla decyzji o obniżeniu tej kary lub odstąpienia od wymierzenia jej. W myśl art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej na wysokość kary pieniężnej wpływają: stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów oraz przychodu, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych. Przepis ten nie nakazuje organowi przy wymierzaniu kary pieniężnej brania pod uwagę finansowej kondycji przedsiębiorstwa lub jego oddziały. Przesłanki te mogą zostać uwzględnione dopiero wtedy, gdy decyzja o wymierzeniu kary pieniężnej stanie się ostateczna, w postępowaniu prowadzonym na podstawie art. 67a § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r. poz. 613, z późn. zm.). W myśl tego przepisu, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, na wniosek strony w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony lub interesem publicznym, może:

- 1) odroczyć termin płatności podatku (kary) lub rozłożyć zapłatę podatku na raty,
- 2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości podatkowej wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji,

- 3) umorzyć w całości lub w części zaległości podatkowe, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Odnosząc się do przedstawionego w odwołaniu zestawienia kar pieniężnych wymierzonych na podstawie art. 40a ustawy o jakości handlowej przez Dolnośląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej we Wrocławiu (pkt 10 odwołania), Prezes UOKiK stwierdził, że nie może ono stanowić punktu odniesienia dla oceny wysokości kary pieniężnej w niniejszej sprawie, ponieważ każda sprawa rozpatrywana jest indywidualnie na tle stanu faktycznego danej sprawy. Nie jest jednak prawdą, że strona została obciążona wyjątkowo wysoką karą w porównaniu do innych podmiotów, np. w 2013 roku Dolnośląski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej wymierzył karę pieniężną na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej w wysokości 178 762,60 zł (słownie: sto siedemdziesiąt osiem tysięcy siedemset sześćdziesiąt dwa złote 60/100) z tytułu wprowadzenia do obrotu zafałszowanego sera – tj. za tego samego rodzaju nieprawidłowość, co w rozpatrywanej sprawie.

Na marginesie należy zauważyć, że kwoty wymienionych w zestawieniu kar pieniężnych – każda po 500 zł – wskazują na wydanie decyzji z art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej (czyli decyzji z tytułu wprowadzenia do obrotu produktów o niewłaściwej jakości handlowej, ale bez znamion zafałszowania) i pominięcie przez stronę decyzji opartych na przepisie art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej (czyli decyzji wydanych na takiej podstawie prawnej, co zaskarżona decyzja w punkcie pierwszym, tj. z tytułu wprowadzenia do obrotu produktów zafałszowanych), ponieważ kara pieniężna z tytułu wprowadzenia do obrotu zafałszowanego artykułu rolno-spożywczego nie może być niższa niż 1 000 zł.

Organ drugiej instancji stwierdził, że wysokość wymierzonych stronie kar pieniężnych odpowiada warunkom określonym w art. 40a ust. 1 pkt 3 i 4 oraz przesłankom wynikającym z art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej.

Według pisemnego oświadczenia strony z 6 lipca 2016 r. w ostatnim roku obrotowym jej przychód wyniósł [...] zł. Zatem maksymalna kara wobec odwołującej się, zgodnie z art. 40a ust. 1 pkt 4 ww. ustawy, mogła wynieść [...] zł (10 % kwoty [...] zł). W tym świetle trudno wymierzoną karę w wysokości poniżej 25 000 zł uznać za niewspółmierną lub zbyt wysoką. Zdaniem Prezesa UOKiK, kara pieniężna dla strony nie mogła być również minimalna (1 000 zł), o co wnioskowała strona w odwołaniu, ponieważ zafałszowanie dotyczyło produktu dostarczanego grupie konsumentów o szczególnych potrzebach żywieniowych – pacjentom szpitala, a przedsiębiorca Aspen Res Sp. z o.o. z siedzibą w Krakowie w sposób rażący nie dopełnił swoich obowiązków wynikających z przepisów prawa żywnościowego, i jak ustalono, było to działanie ciągle, a nie jednorazowy przypadek.

Również druga kara pieniężna wymierzona stronie w oparciu o przepis art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej nie może być – zdaniem Prezesa UOKiK – uznana za wygórowaną w sytuacji, gdy jest to najniższa kara, jaką przewiduje ww. przepis.

W odwołaniu strona wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji. Organ drugiej instancji, jak opisano powyżej, nie znalazł podstaw do uwzględnienia tego wniosku, ponieważ decyzja Dolnośląskiego WIIH była prawidłowa i powinna pozostać w obrocie prawnym.

Zgodnie z art. 40a ust. 6 i 7 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej we Wrocławiu, w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Zatem, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie z art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2016 r. poz. 718, z późn. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje skarga wnoszona do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Do należności pieniężnych nieuiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r. poz. 613, z późn. zm.).

z up. PREZESA
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
ZASTĘPCA DYREKTORA
Departamentu Inspekcji Handlowej

Dariusz Łomowski